

Český jazyk 8. (6.4. – 9.4.2021)

- přečti si pozorně pohádku a pokus se odpovědět na otázky

Pohádka o štěstí

Pohádka o štěstí? Ano, o štěstí. Že je jasné, že každá pohádka je o štěstí? Určitě, tak si přečtěte, o jakém štěstí bude tentokrát.

Byla jednou jedna hodně stará babička. Žila sama v jednom hodně starém domečku. Ten domeček měl krásná okýnka a červenou střechu s velkým starým komínem. Okolo domečku byla malá zahrádka a na ní čtyři stromy – jabloň, smrk, modřín a lípa. I když babička pamatuje hodně, sázela jen tu jabloňku, ostatní stromy tam už stály hodně dlouho.

Jednou si babička vařila čaj a pak si sedla ke stolu. Bylo jí zima, protože kamna přes noc vychladla a v listopadu je jako každý rok už někdy trochu teplo a trochu zima. Oblékla si velký šál a dívala se z okna. Byl to jiný pohled než před pár měsíci. Na zahrádce už odkvetly skoro všechny kytičky a do krmítka na zahradě už přilétalo stále méně ptáčků.

Taková trochu smutná ta zahrádka byla. Jen ty čtyři stromy tam stály, ale i ty byly unavené a tak trochu šedivé, smutné a holé. Teda ne všechny. Jeden neopadal. Víte, který?

Ano, smrk. Ten se pyšně tyčil nad ty ostatní a díval se, jak lípa i jabloňka ztrácí poslední listy.

Babička dopila čaj, a protože na chvíli vykouklo sluníčko, šla se posadit ven na lavičku. Nejdříve se podívala na sluníčko a řekla skoro nahlas: „Hezký den, sluníčko, děkuji ti, že tak hezky svítíš.“ Najednou se ozval hodně zvláštní hlas: „Hezký den, babičko, ještě se trochu ohřej, už nemám moc síly, ale snad tě mé teplo aspoň trochu zahřeje.“ „Co to bylo?“ Babička se lekla jen malinko. Zamávala sluníčku a řekla jen: „To mám štěstí, že dnes hřeješ.“

Po chvíli šla do světničky přiložit do kamen a do misky narovнала jablíčka. Byla krásná, leskla se na dálku a voněla. Babička si dvě rozkrájela a s velikou chutí snědla. Najednou slyší podivný hlásek: „Hezký den, babičko. Jsem ráda, že ti chutnají moje jablíčka.“

Babička se rozhlédla po světničce, ale pak se usmála a vyšla na zahrádku. „Já vím, to jsi byla ty, moje jabluňko, děkuji ti za ta krásná jablíčka. Mám štěstí, že tě mám, jablíčka od tebe mi vydrží skoro celou zimu.“

Vrátila se zpátky, ale zatím v kamnech vyhaslo a v košíku na dřevo už nebylo ani polínko. „Co se dá dělat,“ řekla si babička, vzala košík a šla pro dřevo do kůlny. Otevřela petlici a najednou slyší hluboký hlas: „Vezmi si, babičko, dřevo z mých větví, určitě tě zahřeje.“ Babička dobře poznala, kdo na ni promluvil, a řekla: „Děkuji ti, milý modřínku, že mám od tebe dřevo, mám štěstí, že tě mám.“ Modřín je sice jehličnatý strom, ale už dávno, dávno si usmyslel, že chce být něčím zvláštní, a tak sice má krásné dřevo, ale na zimu opadává.

Když už měla babička plný košík, vrátila se a znovu zatopila v kamnech. Jé, to bylo teplo.

Poklidila světličku a za chvíli někdo ťuká na dveře. Babička ale žádnou návštěvu nečekala. Šla otevřít a na prahu stála malá holčička. Nesla babičce vajíčka. Ta holčička bydlela nedaleko a občas její maminka babičce něco poslala. „Pojď dál, Barunko.“ „Dobrý den, babičko, já bych ráda, ale nemůžu. Maminka mi říká, že se nemám moc toulat venku, protože mám rýmu a trochu kašel.“ Babička poděkovala za vajíčka a zeptala se, jestli nechce Barunka aspoň trochu čaje. Barunka souhlasila, že tedy jen na chvíli a sedla si s babičkou ke stolu a napila se čaje z krásného puntíkového hrníčku. „Z čeho je ten čaj, babičko? Zvláštně voní a taky tak divně chutná.“ A než babička stačila odpovědět, obě se zarazily, protože uslyšely jemný hlas: „Ten čaj je z mých květů, určitě zažene i tvou rýmu a kašel, Barunko.“ Holčička se rozhlédla kolem, ale nikoho neviděla. „Babičko, slyšela jste to? Kdo to mluvil?“ Babička dobře věděla, pohládila Barunku po vláskách a řekla: „To byla lípa, podívej se, tamhle ten strom na zahrádce, co už nemá žádný lístek, ale zase na jaře bude mít krásné listy, takové do srdíčka. A pak květy, které posbírám a usuším na čaj pro nastydlé Barunky. Mám štěstí, že mi tady roste.“

Holčička poděkovala, ještě se jednou podívala na stromy na zahrádce a rozloučila se s babičkou.

Babička jí ještě zamávala, a než vešla dovnitř, prohlédla si své čtyři stromy a řekla: „Mám štěstí, že vás mám. Děkuji vám, že mi toho tolik dáváte. Slibuji, že se dál o vás budu starat, dokud mi síly budou stačit.“

Zavřela za sebou dveře a šla si odpočinout na kanape. Zavřela oči a byla šťastná. Uvnula a zdál se jí krásný sen.

Odpověz na otázky:

Kolik bylo stromů na zahrádce?

O jednom stromu ale vůbec řeč nebyla, nepromluvil, ale babička se chystá, že na Vánoce na něj pověsí na zahrádce světýlka. Už víte, který z nich to bude?

Co je to kanape?

Namaluj hrníček, ze kterého pila Barunka. Jaký byl?

O čem se mohlo třeba babičce zdát?

Jste šikulky, protože jste určitě všechny odpovědi věděli. A kdyby ne, tak já jsem je pro jistotu tady napsala, ale trochu začarovala.

Na puntíkováném gauči ležely čtyři smrkové šišky. A proč by ne:-)